

Život však nebyl tím, co Januszovi dělalo starost. Podle zápalu, se kterým se snažil zvednout na loktech a doplazil se k sekyře, ho strašila nemohoucnost. Že nedokončí šichtu a nesplní denní závazek.

„Zavaž mi to,“ vyštěkl na mě a podal mi urvaný kus košile. Čpěl potem a smůlou, ale jako obvaz pro tuhle chvíli stačil. Aj s roztřesenými prsty jsem ránu hned obmotal.

„Můžeš se postavit?“ přeptal se ho otec a pomohl mu na nohy. Raněný zkrivil obličej, z očí mu vytryskly slzy a málem se svalil zpátky do roští. Jeho skopová nátura mu to však nedovolila. Přestože měl s kácením utrum, nehodlal projevit slabost a dál se jako lazar válet po zemi.

„Čert aby to spral!“ Opřený o strom tloukl pěstí do dřeva.

Ostatní už jej nevnímali. Panika ustala, divadlo skončilo, nikdo nepřišel o život. Mohli – a hlavně museli – se vrátit k robotě. Jediný, kdo o něj jevil zájem, byl právě můj otec. Januszův dobrý kamarád.

„Odvedeš ho dolů,“ ukázal směrem k vesnici, „tam už ho vykurýrují. Pak hybaj zpátky do lesa.“ Zamračil se, jako bych snad za úraz mohl já, a odkráčel zpátky k odklizení dřeva. Bylo rozhodnuto.

Podepřel jsem nešťastníka v podpaží a pomáhal mu při sestupu prudkým kopcem. Lesy v Lomné se rozprostíraly v horách, až dole u řeky leželo několik obydlí. Tam se o něj postarají.

Když jsme dorazili k felčarovi, ten nezačal bédovat, ale hledal způsob, jak Janusze utiшит. Byl na úrazy zvyklý.

Vytáhl pálenku, ze které si nejdřív sám přihnul, pak ji podal nebožákovi před sebou. Jen co alkohol zapůsobí, vypukne tu mela. Nechtěl jsem tomu přihlížet. Odchod byl namístě.

Rozloučil jsem se zvednutou rukou, aniž bych promluvil. Nebylo dobré na sebe strhávat pozornost.

Cestou zpátky, kdy mi hlava nedala pokoj a zaobírala se tím, co se u felčara děje, kdy se Janusz vrátí do roboty a jak si to večer vypiju, mě utěšoval pohled na kvítí podél pěšiny.

Díky pomněnkám mi na mysli vytanul obrázek Malwiny. Její laskavé světlé oči, něžný hlas aj úsměv. Nemohl jsem tam tu krásu nechat. Jednu květinu po druhé jsem sesbíral a zašel si kousek stranou. K posvátnému křížci, u kterého jsme vzdávali hold Pánu.

Poklekl jsem a pokřižoval se. „Ve jménu Otce, Syna aj Ducha svatého...“

Moje nitro se zklidnilo, zavládl v něm mír. Obavy odpluly, tíseň opadla, byl jsem připraven k odchodu. Než jsem se však stačil postavit a zamířit k lesu, ucítil jsem slabost. Hlava se mi motala, před očima jsem měl mžitky, žluč se mi drala do krku. Tělo mě prosilo o chvílku odpočinku.

Dopřál jsem mu ho.

Pár minut mě nevytrhne, pomyslíl jsem si a zády opřený o dřevěný trám jsem nabíral sílu.

Osud to však viděl jinak. Pár minut mu nestačilo. Začaly mi těžknout ruce, jako by je kdosi neviditelný tlačil k zemi. Hlava mi klesla na hrudník a oči se mi klížily mdloubami. Bránil jsem se bohužel zbytečně. O odpočinek nešlo. Jakási nevysvětlitelná moc mě nutila pozbyt vědomí.